

Bemutakoztam.

— Régi ismerősöm — tette hozzá a vagány.

— Foglaljon csak helyet — mondta az asszony —, megkínálni nem tudom semmivel.

Azzal kiment.

Feszült csend lett. Kényelmetlen.

— Hja — mondta állán kapargatva. — Tudta, hogy mit vállal. Most már késő.

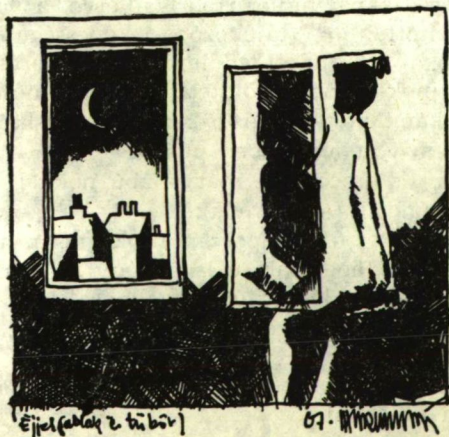
— Késő? — kérdeztem lassan.

A körmeit vizsgálta.

— Tudja... ha most elmennék dolgozni valahová... Később nyugdíjat kaphatnék... elfelejtenének... De ha így meghalok, azt mondják majd, meghalt az utolsó vagány... Mégiscsak voltam valaki... Ha már a sors úgy hozta, hogy csak a kerékpárral szerezhettem érdemeket... és attól uram, még egyetlen szem málna sem terem. Érti, ugye?

Csak otthon vettem észre, hogy elfelejtettem fizetni a magért. Most újra el kell mennem.

Félek a találkozástól.

WINKELBAUER PÁL RAJZA